

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

1.

Pred tabo silno zmot morje.
 Kam pač ubral bi pravo pot?
 Pod solnce mar?
 Resnice žar
 v izvoru hočeš proumeti,
 vso vero, dvome vse zatreti?

Le nuj! A slušaj moj nasvet:
 Če mika te visok polet,
 premisli prej,
 skibnó poglej,
 li niso prsa ti preozka
 in krila tvoja ne — iz voska?

2.

Samo da se nam lepše zdé,
 potegnile so davno že
 gospice na modernem sveti

čez svojo dušo razne maske.
 A čas predpustni, čas presneti
 potegnejo jih tudi čez — obrazke.

3.

Življenje je igra strastna,
 visoke nje stave.
 Tu gre za imena častna,
 gradove in glave.

Kaj meni je dalo in daja
 življenje preljubo?
 Dobiček imam od kraja,
 na koncu — izgubo.

4.

Le me vodi, kamor drago,
 koder hočeš, dragi mentor moj!
 vednosti visoke zmago
 o, kako bi rad delil s teboj!

Temen časih je tvoj govor,
 vendar moji pameti ni tuj.
 Preden mi pokažeš lovor,
 vem, da mi porečeš: brat, veruj!

5.

Ali si v bistvu za trohico manji,
 ali za mrvico večji, poet,
 ako preslavlja te svet vsakdanji,
 ako te graja isti svet?

Pesmi od srca so večno mlade
 v vrvnji nestalnih ljudskih načel.
 Kar iz Boga ni, samo razpade ...
 Slava ti, modri Gamaliel!

6.

Od vzhoda vladaš do zahoda
 kraljica vsemogočna, moda.
 Ti šteješ milijone
 robóv iz vsakega naroda.
 Tesneje se okleneš,
 čim višjega dobiš gospoda.

Denarja, zdravja, uma
 na ljubo tebi nič ni škoda.
 In ker je dandanašnji
 za vsako figo že posoda
 po tvoji volji — pesem,
 veljal še tebi moja oda!

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

7.

Javno mnenje je malik.
Vse mu plete hvale venec.
Bil v Egiptu je češčenec,
danes je čestivec — bik.

8.

Pesnika nekaj in nekaj zdravnika
v vsakem človeku na zemlji tiči.
Kdo še ni zložil nobenega stika?
Kdo še nikoli ni zdravil ljudi?

V vrstah vojakov ni vsakdo narédnik,
dasi težita vse puška in meč.
Toda po mestih je vsakdo predsednik
enega društva ali še več.

9.

Mordà iznajde kak profesor
nov taksameter za poete naše.
A kdo iznajde „noometer“
za njega in njegove vse pristaše?

10.

Iz bratovih napak lahko
zajemamo korist.
Za onega je čisto vse,
kdor sam je svet in čist.
Ljudi le redke vlada strast
hudičeva — zavist.

Vsakómu v prsih je srce
odprte knjige list.
Življenje krasno slika ti
duha pokorni kist.
O ljubček, ti si pač še mlad,
zato si — optimist.

11.

Ne boj se glupastih ljudi,
nikar jih ne poslušaj!
Z rokami in duha močmi
doseči poizkušaj,

kar tebi je v korist
in ne na škodo bratu,
pa naj te satanska zavist
z jezikom valja v blatu.

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

12.

V ožnja po železni cesti,
ti življenje se mi zdiš.
Vedno smo na drugem mesti,
spremljata nas hrup in piš.

Vsakdo misli na svoj smoter,
nikdar potnikov ni menj,
eni stopajo tu noter,
drugi stopajo tam ven.

13.

Kdor je s svojo hyalo skop,
višji je od drugih glav
ali pa na umu top —
ali grozno domišljav.

14.

Pisatelj ki toži,
da nima snovi,
podoben je moži,

ki v vodi stoji,
pa v roke si pljuje.
da ribe lovi.

15.

„Vselej mož najmanj zapravi,
ak' ženico 'ma s seboj.“
O Prešeren slavni moj,

ti si delal tak račun,
ker si mislil na gostilne,
a pozabil si — štacun.

16.

Človek, bodi človek v polni meri,
zemlje ne pretvoriš v raj.
Gledi, da ne boš podoben zveri,
angelu boš težko kdaj.

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

17.

Satira stopa med ljudmi,
pogumno ji goré oči.
Na kogar se obregne,
za lase jo potegne,

vsa kri po žilah mu zavre.
A kogar ne zadene,
na hrbtu roke sklene
in meni: „Pametno dekle!“

18.

Kvišku, Ljubljana! Po konci,
vsi rodoljubi z dežele!
Cirkus naznanjajo zvonci.
Videli bodeite slone,
opice, jezdece, konje
silne in majhne ko tele.

Milega naroda sini,
tukaj ste vendar edini
Nič se ne čudi, sveti Martin,
da se potapljaš v pozabo!
Rajši vržejo tebe ven,
nego konja pod tabo.

19.

Odkar si, poezija
ti, „deklica za vse“,
zdaj venec ti ovija,
zdaj te na križ pribija,
kar za svoj narod mre.

Igrača si opolzna
nasičenim ljudem.
sanjavcem deva solzna,
bukvarjem krava molzna,
bojnikom meč in šlem.

20.

Nikdar ugnan
kakor cigan
ti si, nesrečni zemljan!
Vedno za polnimi lonci
s praznimi segaš rokami,
z delom si hitro pri konci,
nikdar pri konci z željami.

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

21.

Da majhen si, moj narodič,
to zate hudega ni nič.
A slavna tvoja vsa bodočnost,
enakopravnost in mogočnost
ostane prazen sen,
dokler ostaneš
malenkosten.

22.

Pred sabo list razgrne bel,
nanj vrže bledoličen mož
pod lipo nekaj mrtvih rož,
polnočnih žarkov, temnih jel,
visokih ciljev, daljnih zvónov,

oči demonskih, svilnih las —
pa misli, da je Béranger,
poet najdivnejših chansonov.
A peničin in slavčev glas
posnema tudi — srakoper.

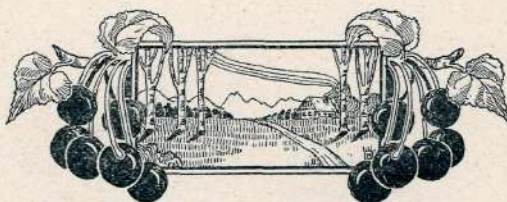
23.

Skopi svet ima tolažbo
za bolnike in berače:
malo potrpite,
pa bo vse drugače!

Odgovarjajo trpini:
béžite s tolažbo tako!
Novce razdelite,
da bo vse enako!

24.

Veljaki naši pevajo,
ko pšice jih zadevajo:
Srečali smo ježa,
rekli: to je štacunar.
on ima šivanke,
mi imamo pa — denar.

Pri teh besedah je vstopil Epafrodit. Slišal je Ireno, ko je rekla: „Beživa!“

„Ne moreta še, otroka, ne moreta bežati. Zaupajta meni! Če vaju pokopljejo na dnu Proponte, otme vaju Epafrodit!“

Iztok je moral oditi, za njim so zrle Irenine objokane oči, vse polne strahu in groze. Izток pa se je oziral proseče na Epafrodita, kakor bi govoril:

„Varuj jo, čuvaj golobico in tolaži!“

(KONEC PRVE KNJIGE.)

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

25.

Ko brata alkohol potaplja v bedo,
solidnež zanj ima le to besedo:
Jaz zdravega počutim se pri vini,
a ti, če nimaš pameti, pogini!
Razloček med obema ni tako neznan:
od vina prvi, drugi kruha je pijan.

26.

Za tvojimi pleči ogromna skala.
Te strah ni, da ne bi kdaj náte pala?
Slutiti si moral, o videc Prešeren,
kaj vse ti prinese sovražna sreča.
Tvoj verz spomeniku je čisto primeren:
„Navadile so butare se pleča.“

27.

V gimnazijih politika,	na shodih glasen „živio“,
v gledišči smeh, zabava,	pri delu težka glava,
med inserati kritika,	krčmarji hrbte krivijo
v gostilnicah razprava,	in kličejo nam: „Slava!“

Dal mi je klobuk in odparal sem preprosti, ubogi črni trak.

„Bila bi zelo . . . zanimiva novela!“ je rekel in mi je gledal v lice s pijanimi, zamaglelimi očmi . . .

Jaz pa sem šel; šel sem tja, da bi morda še videl sledove njenih poslednjih korakov, da bi videl tudi tiste hiše in tiste visoke jagnedi, ki so jih gledale njene uboge, objokane oči ob poslednji uri . . .

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

28.

Mi vsi smo zaljubljeni vase,
a vsaki o sebi odločno taji to,
in vsakemu tudi poda se,
ko — brani le svojo zavest plemenito.

29.

V gostilno prikoraka,	Ko se domov priguga,
ukaže piva vrček,	o kolika razdalja!
natakarica vsaka	Uživa vsaki sluga
naslov uživa: srček!	naslov: hudič, kanalja!

30.

Veruj, sanjavi moj poet,
od žarkov luninih prevzet,
da v konce sta si čut in črka,
in da se malo briga svet,
če koga luna trka.

